

Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Uppenbarelsens ande

Uppenbarelsens ande är verklig. Den kan verka och ska verka i vårt eget liv och i kyrkan.

Jag är tacksam för inspirationen som ledde till att välja psalmen som ska sjungas efter mitt tal: "Har jag gjort något gott" (*Sånger*, nr. 158). Jag fattar vinken.

Jag ber er tänka på två upplevelser som de flesta av oss har haft med ljus.

Den första upplevelsen inträffade när vi steg in i ett mörkt rum och vred om strömbrytaren. Kom ihåg hur en ögonblicklig klar flod av ljus fyllde rummet och fick mörkret att försvinna. Det som tidigare inte syntes eller var otydligt blev nu klart och igenkännligt. Den här upplevelsen kännetecknades av att ljuset kom omedelbart och intensivt.

Den andra upplevelsen var när vi såg natt bli till dag. Minns du den långsamma och nästan omärkliga ökningen av ljus vid horisonten? I motsats till när vi tänder lampan i ett mörkt rum, sprang ljuset från den uppgående solen inte fram omedelbart. I stället växte ljuset gradvis i intensitet och nattens mörker ersattes av morgonens strålgans. Till slut gick solen upp över horisonten. Men de synliga bevisen på solens ankomst syntes i timmar innan solen faktiskt visade sig över horisonten. Den här upplevelsen kännetecknades av att ljuset kom subtilt och gradvis.

Av de här två all dagliga

upplevelserna av ljuset kan vi lära mycket om uppenbarelsens ande. Jag ber att den Helige Anden ska inspirera och undervisa oss när vi riktar in oss på uppenbarelsens ande och de grundläggande mönstren för hur uppenbarelse tas emot.

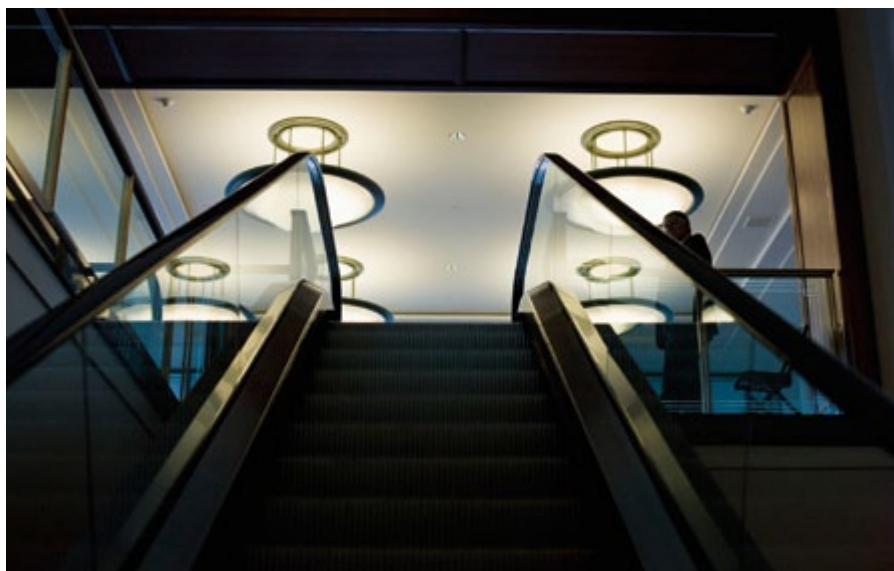
Uppenbarelsens ande

Uppenbarelse är kommunikation från Gud till sina barn på jorden och är en av de stora välsignelser som åtföljer den Helige Andens gåva och ständiga sällskap. Profeten Joseph Smith lärde: "Den Helige Anden är en

uppenbarare" och "ingen människa kan ta emot den Helige Anden utan att ta emot uppenbarelse" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 131).

Uppenbarelsens ande är tillgänglig för var och en som genom vederbörlig prästadömsmyndighet tar emot de frälsande förrättningarna dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse och händer påläggning för den Helige Andens gåva — och som handlar i tro för att förverkliga prästadöms uppmaning att "ta emot den Helige Anden". Den här välsignelsen är inte begränsad till kyrkans presiderande auktoriteter. Den tillhör och bör vara verksam i livet för varje man, kvinna och barn som uppnår ansvarighetsåldern och ingår heliga förbund. Uppriktig önskan och värdighet inbjuder uppenbarelsens ande till vårt liv.

Joseph Smith och Oliver Cowdery fick värdefulla erfarenheter av uppenbarelsens ande medan de översatte Mormons bok. De här bröderna förstod att de kunde få all den kunskap de behövde för att utföra sitt

arbete om de bad i tro med uppriktigt hjärta och trodde på att de skulle få den. Och så småningom förstod de allt bättre att uppenbarelsens ande verkar genom att vi får tankar och känslor till vårt sinne och hjärta genom den Helige Andens kraft (se L&F 8:1–2; 100:5–8). Som Herren undervisade dem: ”Och se, detta är uppenbarelsens ande. Se, detta är den ande genom vilken Mose förde Israels barn genom Röda havet på torr mark. Därför är detta din gåva, använd den” (L&F 8:3–4).

Jag vill betona orden ”använd den” i samband med uppenbarelsens ande. I skrifterna beskrivs den Helige Andens inflytande som en ”mild och stilla röst” (1 Kung 19:12; 1 Nephi 17:45; se också 3 Nephi 11:3) och en ”stillastilla röst med fullkomlig mildhet” (Helaman 5:30). Eftersom Anden viskar till oss lugnt och milt, är det lätt att förstå varför vi bör undvika olämpliga media, pornografi och skadliga, beroendeskapande substanser och handlingar. Motståndarens redskap kan skada och till sist förgöra vår förmåga att känna igen och följa de milda maningar från Gud som förmedlas genom hans Andes kraft. Vi bör alla allvarligt och under bön begrunda hur vi kan slå bort djävulens lockelser och rättfärdigt använda uppenbarelsens ande i vårt eget liv och i våra familjer.

Uppenbarelsens mönster

Uppenbarelsen kan överföras på olika sätt, till exempel genom drömmar, syner, samtal med himmelska budbärare och inspiration. Vissa uppenbarelsen ges på ett omedelbart och intensivt sätt, andra märks på ett gradvis och mera subtilt sätt. De två upplevelser med ljus som jag beskrev hjälper oss bättre förstå de

här två grundläggande mönstren för uppenbarelsen.

Ljuset som tänds i ett mörkt rum är som att få ett budskap från Gud snabbt, fullständigt och på en gång. Många av oss har upplevt det här mönstret för uppenbarelsen när vi fått svar på uppriktiga böner eller fått den ledning eller det beskydd vi behöver enligt Guds vilja och tidsplan. Det finns beskrivningar av sådana omedelbara och intensiva manifestationer i skrifterna, i kyrkans historia och i vårt eget liv. Ja, sådana mäktiga under inträffar faktiskt. Men det här mönstret för uppenbarelsen är mer sällsynt än vanligt.

Den gradvisa ökningen av ljus som kommer från den uppgående solen är som när vi får budskap från Gud ”rad på rad, bud på bud” (2 Nephi 28:30). Oftast kommer uppenbarelsen i små steg allt eftersom och ges oss i förhållande till vår önskan, värdighet och förberedelse. Sådan kommunikation med vår himmelske Fader faller gradvis och milt ”över [vår] själ som himlens dagg” (L&F 121:45). Det här mönstret för uppenbarelsen är mer vanligt än sällsynt. Det visade sig i Nephis upplevelser när han prövade olika sätt innan han lyckades få tag i mässingsplåtarna från Laban (se 1 Nephi 3–4). Till sist leddes han av Anden till Jerusalem, ”utan att på förhand veta vad [han] skulle göra” (1 Nephi 4:6). Nephi lärde sig inte på en gång hur han skulle bygga ett konstfärdigt skepp. I stället visade Herren honom ”tid efter annan på vad sätt [han] skulle bearbeta fartygsverket” (1 Nephi 18:1).

Både kyrkans historia och våra egna liv är fyllda av exempel på Herrens mönster på hur man tar emot uppenbarelsen ”rad på rad, bud på bud”. Evangeliets grundläggande sanningar överlämnades till exempel

inte på en gång till profeten Joseph Smith i den heliga lunden. De här dyrbara skatterna uppenbarades allteftersom omständigheterna krävde det och när tiden var inne.

President Joseph F. Smith förklarade hur det här mönstret för uppenbarelsen fungerade i hans liv. ”Som gosse ... gick jag ofta ut och bad Herren visa mig underbara ting, så att jag skulle få ett vittnesbörd. Men Herren undanhöll mig dessa underverk. Han visade mig sanningen rad på rad, bud på bud ... tills han fått mig att känna sanningen från hjässan till fotabjället och till dess att jag var helt renad från tvivel och fruktan. Han behövde inte sända en ängel från himlarna för att utföra detta, inte heller behövde han tala med en ärkeängels basun. Genom viskningar från den levande Gudens andes stilla, milda röst, gav han mig det vittnesbörd jag äger och genom denna princip och kraft ger han till alla människornas barn en kunskap om sanningen som skall förbli hos dem, och detta skall få dem att känna sanningen, såsom Gud känner den, och att utföra Faderns vilja såsom Kristus utförde den. Inga underbara manifestationer, oavsett hur många, kan någonsin uppnå detta” (Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith (1999), s. 270).

Vi som är medlemmar i kyrkan har en tendens att framhålla förunderliga och dramatiska andliga manifestationer så mycket att vi kanske inte uppskattar eller till och med förbiser det vanliga mönstret varigenom den Helige Anden utför sitt verk. Det enkla sättet (se 1 Nephi 17:41) som små stegvisa andliga intryck kommer på och som med tiden ger det önskade svaret eller den ledning vi behöver, kan göra att vi riktar blicken ”bortom målet” (Jakobs bok 4:14).

Jag har talat med många

människor som ifrågasätter styrkan i sitt eget vittnesbörd och underskattar sin andliga förmåga eftersom de inte ofta upplever förunderliga eller starka maningar. Om vi begrundar upplevelserna som kom till Joseph i den heliga lunden eller Paulus på vägen till Damaskus eller Alma den yngre, så kanske vi börjar tro att det är något fel på oss eller att något saknas eftersom vi inte får uppleva motsvarigheter till de här välkända och anligt slående exemplen. Om du har sådana tankar eller tvivel, så ska

du veta att du är helt normal. Fortsätt bara framåt, lydigt och med tro på Frälsaren. När du gör så, "kan [du] inte gå fel" (L&F 80:3).

President Joseph F. Smith rådde oss: "Visa mig sista dagars heliga som behöver matas med underverk, tecken och syner för att hålla sig kvar i kyrkan, så ska jag visa er medlemmar ... som inte har ett gott förhållande till Gud och som vandrar på hala vägar. Det är inte genom förunderliga manifestationer som vi ska upprätta sanningen utan genom

ödmjukhet och trofast lydnad mot Guds lagar och bud" (Conference Report, apr. 1900, s. 40).

En annan vanlig upplevelse av ljuset hjälper oss förstå än mer om uppenbarelsemönstret "rad på rad, bud på bud". Ibland går solen upp en molnig eller dimmig morgon. På grund av molnen är det svårare att uppfatta ljuset och det är omöjligt att ange exakt det ögonblick när solen går upp över horisonten. Men sådana morgnar får vi ändå tillräckligt med ljus för att märka att det är en ny dag och att sköta våra sysslor.

På liknande sätt får vi ofta uppenbarelse utan att veta exakt hur eller när vi fick uppenbarelsen. En viktig händelse i kyrkans historia illustrerar den här principen.

På våren 1829 var Oliver Cowdery lärare i Palmyra, New York. När Oliver hörde talas om Joseph Smith och översättningen av Mormons bok kände han sig manad att erbjuda den unge profeten sin hjälp. Följaktligen reste han till Harmony i Pennsylvania och blev Josephs skrivare. Tidpunkten för hans ankomst och den hjälp han erbjöd visade sig vara av stor vikt för Mormons boks framkomst.

Frälsaren uppenbarade senare för Oliver att varje gång han bett om ledning hade han fått den genom Herrens Ande. "Om det inte hade varit så", förkunnade Herren, "skulle du inte ha kommit dit där du nu är. Se, du vet att du har frågat mig och att jag upplyste ditt förstånd. Och nu säger jag dig detta, så att du kan veta att du har blivit upplyst av sanningens Ande" (L&F 6:14–15).

Genom Josephs Smith fick Oliver alltså en uppenbarelse om att han hade fått uppenbarelser tidigare. Tydligt hade Oliver inte insett hur och när han fått ledning direkt från Gud och behövde den här undervisningen

för att förstå mer om uppenbarelsens ande. Kort sagt hade Oliver vandrat i ljuset medan solen gick upp en dimmig morgon.

I mycket av den osäkerhet och under många av de utmaningar vi möter i livet vill Gud att vi ska göra vårt bästa, att verka av oss själva utan att påverkas av annat (se 2 Nephi 2:26) och lita på honom. Vi kanske inte får se änglar, höra himmelska röster eller ta emot överväldigande andliga maningar. Ofta kämpar vi kanske vidare med hopp och en bön om — men utan absolut visshet — att vi handlar enligt Guds vilja. Men när vi hedrar våra förbund och håller buden, när vi alltmer konsekvent försöker göra gott och bli allt bättre, kan vi vandra i visshet om att Gud leder våra steg. Och vi kan tala i förvisningen om att Gud inspirerar det vi säger. Det här är en del av innebörden i skriftstället som förkunnar: "Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet" (L&F 121:45).

När du på rätt sätt söker och använder uppenbarelsens ande, lovar jag dig att du ska "vandra i HERRENS ljus" (Jes 2:5; se också 2 Nephi 12:5). Ibland verkar uppenbarelsens ande omedelbart och intensivt, andra gånger subtilt och gradvis, och ofta så omärkligt att du kanske inte ens märker den. Men oavsett vilket mönster den här välsignelsen följer, så kan det ljus den ger lysa upp och utvidga din själ, upplysa ditt förstånd (se Alma 5:7; Alma 32:28), samt leda och beskydda dig och din familj.

Jag förkunnar mitt apostoliska vittnesbörd om att Fadern och Sonen lever. Uppenbarelsens ande är verklig. Den kan verka och ska verka i vårt eget liv och i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag vittnar om dessa sanningar i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

President Thomas S. Monson

Det heliga templet — en ledstjärna för världen

De viktigaste och krönande välsignelserna i kyrkans medlemskap är de välsignelser vi tar emot i Guds tempel.

Mina kära bröder och systrar, jag hälsar er var och en med kärlek och ber att vår himmelske Fader ska vägleda mina tankar och inspirera mina ord när jag talar till er idag.

Jag vill börja med att säga några ord om de fina tal vi har hört här på morgonen från syster Allred och biskop Burton om kyrkans välfärdsprogram. Som de nämnde är det 75 år sedan det inspirerade programmet inrättades, ett program som har välsignat så många. Jag hade förmånen att personligen känna en del av dem som var banbrytande i detta stora verk — hängivna och frötseende män.

Som både biskop Burton, syster Allred och andra nämnde har församlingens biskop ansvaret att ta hand om de behövande som bor inom församlingens gränser. Jag hade den förmånen när jag som mycket ung biskop i Salt Lake City presiderade över en församling på 1 080 medlemmar, däribland 84 änkor. Det fanns många där som behövde hjälp. Jag var så tacksam för kyrkans välfärdsprogram och för

hjälpens från Hjälpföreningen och prästadörets kворum.

Jag förkunnar att välfärdsprogrammet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är inspirerat av den Allsmäktige Guden.

Bröder och systrar, den här konferensen är det tre år sedan jag inröstades som president för kyrkan. Naturligtvis har de åren varit bråda, fyllda med krävande uppgifter men också med oräkneliga välsignelser. Möjligheten jag har haft att inviga och återinviga tempel har varit några av de mest angenäma och heligaste välsignelserna och det är om tempel som jag vill tala till er idag.

Under generalkonferensen i oktober 1902 sade kyrkans president Joseph F. Smith i sitt inledningstal att han hoppades att vi en dag skulle ha "tempel uppförda i olika delar av [världen] där de behövs till medlemmarnas tjänst".¹

Under de första 150 åren efter att kyrkan organiserats, från 1830 till 1980, byggdes 21 tempel, inklusive templet i Kirtland i Ohio och i